

Cauza C-357/98

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a cincea)
9 noiembrie 2000*

The Queen
împotriva
Secretary of State for the Home Department,
ex parte Nana Yaa Konadu Yiadom

[cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare, formulată de Court of Appeal (England & Wales)]

„Libera circulație a persoanelor – Derogări – Hotărâri în materie de poliție pentru străini – Admitere temporară – Garanții jurisdicționale – Căi de atac – Articolele 8 și 9 din Directiva 64/221/CEE”

În cauza C-357/98,

având ca obiect o cerere adresată Curții, în temeiul articolului 177 din Tratatul CE (devenit articolul 234 CE), de către Court of Appeal (England & Wales) (Regatul Unit), de pronunțare, în litigiul pendinte în fața acestei instanțe între

The Queen

și

Secretary of State for the Home Department,

ex parte: Nana Yaa Konadu Yiadom,

a unei hotărâri preliminare privind interpretarea articolelor 8 și 9 din Directiva 64/221/CEE a Consiliului din 25 februarie 1964, privind coordonarea măsurilor speciale referitoare la deplasarea și șederea cetățenilor străini, măsuri justificate din motive de ordine publică, de siguranță publică și de sănătate publică (JO 1964, 56, p. 850),

CURTEA(Camera a cincea),

compusă din domnii M. Wathelet, președintele Camerei întâi, care îndeplinește funcția de președinte al Camerei a cincea, D. A. O. Edward și L. Sevón (raportor), judecători,

avocat general: domnul P. Léger,

grefier: doamna L. Hewlett, administrateur,

după examinarea observațiilor scrise prezentate:

* Limba de procedură: engleza.

– pentru doamna Yiadom, de către domnii P. Duffy, QC, și T. Eicke, barrister, împuterniciți de către doamna A. Stanley, solicitor,

– pentru Guvernul Regatului Unit, de către domnul J. E. Collins, Assistant Treasury Solicitor, în calitate de agent, asistat de doamna E. Sharpston și de către domnul S. Kovats, barristers,

– pentru Comisia Comunităților Europene de către domnul P. J. Kuijper, consilier juridic și doamna N. Yerrell, funcționar național detașat pe lângă serviciul juridic, în calitate de agenți, având în vedere raportul de ședință,

având în vedere raportul de ședință,

după ascultarea observațiilor orale ale doamnei Yiadom, reprezentată de domnii D. Anderson, QC, și T. Eicke, ale Guvernului Regatului Unit, reprezentat de domnul J. E. Collins, asistat de doamna E. Sharpston și de domnul S. Kovats, și ale Comisiei, reprezentate de doamna N. Yerrell, în ședința din 20 ianuarie 2000,

după ascultarea concluziilor avocatului general prezentate în ședința din 30 martie 2000,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Prin Ordonanța din 13 mai 1998, primită la Curte la 1 octombrie 1998, Court of Appeal (England & Wales) a adresat, în temeiul articolului 177 din Tratatul CE (devenit articolul 234 CE), șase întrebări preliminare cu privire la interpretarea articolelor 8 și 9 din Directiva 64/221/CEE a Consiliului, din 25 februarie 1964, privind coordonarea măsurilor speciale referitoare la deplasarea și șederea cetățenilor străini, măsuri justificate din motive de ordine publică, de siguranță publică și de sănătate publică (JO 1964, 56, p. 850, denumită în continuare „directiva”).

2 Aceste întrebări au fost adresate în cadrul unui litigiu dintre doamna Yiadom și Secretary of State for the Home Department (ministrul de interne, denumit în continuare „ministrul”) cu privire la o decizie a acestuia din urmă de a-i refuza autorizația de a intra pe teritoriul britanic.

Reglementarea aplicabilă

Directiva

3 În temeiul articolului 5 alineatul (1) din directivă:

„Decizia cu privire la acordarea sau refuzul primului permis de ședere trebuie luată în cel mai scurt termen și cel mai târziu în șase luni de la cerere.

Persoanei interesate i se permite să rămână provizoriu pe teritoriu până în momentul deciziei de acordare sau de refuz al permisului de ședere.”

4 Articolul 8 din directivă dispune:

„Persoana interesată trebuie să poată introduce împotriva deciziei de intrare, de refuz al eliberării sau de refuz al reînnoirii permisului de ședere, sau împotriva deciziei de expulzare din teritoriu, căile de atac împotriva actelor administrative, la care au acces cetățenii.”

5 Articolul 9 din directivă prevede:

„În absența posibilității căilor de atac jurisdicționale sau în cazul în care aceste căi privesc numai legalitatea deciziei sau dacă nu au efect suspensiv, decizia de refuzare a reînnoirii permisului de ședere sau decizia de expulzare din teritoriu a unui deținător al unui permis de ședere este luată de autoritatea administrativă, cu excepția cazurilor urgente, numai după avizul dat de o autoritate competentă din țara gazdă în fața căreia persoana interesată trebuie să poată invoca mijloacele sale de apărare și să fie asistată sau reprezentată în condițiile de procedură prevăzute de legislația națională.

Această autoritate trebuie să fie diferită de cea competentă pentru adoptarea deciziei de refuzare a reînnoirii permisului de ședere sau a deciziei de expulzare.

2. La solicitarea persoanei interesate, deciziile de refuzare a eliberării primului permis de ședere precum și deciziile de expulzare înainte de eliberarea unui astfel de permis fac obiectul examinării autorității al cărei aviz prealabil este prevăzut în alineatul (1). Persoana interesată este autorizată atunci să-și prezinte personal mijloacele de apărare, cu excepția cazului în care aceasta ar fi împotriva interesului siguranței naționale.”

Dreptul național:

6 În Regatul Unit, articolul 3 alineatul (1) din Immigration (European Economic Area) Order 1994 (reglementare cu privire la imigrarea în cadrul Spațiului Economic European) arată:

„Sub rezerva articolului 15 alineatul (1), un resortisant al SEE este admis pe teritoriul Regatului Unit dacă la sosire prezintă o carte de identitate sau un pașaport național valabil eliberat de un alt stat al SEE.”

7 Articolul 15 alineatul (1) din aceeași reglementare precizează

„O persoană nu are dreptul de a fi admisă în Regatul Unit în temeiul articolului 3 dacă expulzarea sa este justificată de rațiuni de ordine publică, de siguranță publică sau de sănătate publică (...) această persoană poate face recurs împotriva refuzului de admitere ca și cum ar fi vorba de o persoană a cărei intrare a fost refuzată și care are dreptul de a formula o acțiune în temeiul secțiunii 13 alineatul (1) din legea din 1971, dar acțiunea nu poate fi intentată atâta timp cât persoana este în Regatul Unit.”

8 În temeiul articolului 13 din Immigration Act 1971 (legea cu privire la imigrație), o persoană careia i s-a refuzat intrarea pe teritoriul Regatului Unit are dreptul de a formula apel împotriva acestei decizii în fața unui arbitru. Dreptul său la acțiune este calificat drept „out of country”, ceea ce înseamnă că nu poate fi exercitat decât dacă persoana interesată a părăsit Regatul Unit, cu excepția cazului când este în posesia unui permis de intrare sau a unui permis de muncă valabil.

9 În plus, Immigration Act 1971 prevede la alineatul (16) din Anexa 2 că orice persoană susceptibilă de a face obiectul unei anchete poate fi deținută sub autoritatea unui agent al serviciului de imigrație în așteptarea examinării cazului său și a luării deciziei de a i se acorda

sau refuza intrarea pe teritoriu. În temeiul alineatului (21) al acestei anexe, ca alternativă la detenție, orice persoană susceptibilă de a fi astfel deținută poate fi admisă temporar în Regatul Unit, cu autorizarea scrisă a unui agent al serviciului de imigrare, fără să fie deținută sau repusă în libertate. Această admitere temporară poate comporta restricții, în special cu privire la angajarea sa ca salariat sau la exercitarea oricărei alte activități.

10 În temeiul articolului 11 alineatul (1) din Immigration Act 1971, este mai ales considerată a nu fi intrat pe teritoriul Regatului Unit o persoană care n-a intrat pe teritoriul național, atâta timp cât e deținută, admisă temporar sau lăsată în libertate provizorie în temeiul competențelor conferite de Anexa 2 a acestei legi.

Faptele din acțiunea principală și întrebările preliminare

11 La 7 august 1995, doamna Yiadom, resortisantă olandeză de origine ghaneză, a sosit pe teritoriul Regatului Unit însoțită de o femeie pe care a declarat-o, în mod mincinos, a fi fiica sa. Aceasta din urmă a fost trimisă în Ghana, în timp ce doamna Yiadom a fost admisă temporar în Regatul Unit în așteptarea examinării dosarului său.

12 Prin decizia din 3 martie 1996, Secretary of State i-a refuzat intrarea în Regatul Unit din motive de ordine publică. Acesta a susținut că în trecut doamna Yiadom facilitase intrarea ilegală a altor persoane și că, dacă accesul nu îi va fi refuzat, este susceptibilă de a repeta pe viitor o atare infracțiune. În așteptarea trimiterii înapoi peste graniță, aceasta a fost din nou admisă cu titlu temporar.

13 Doamna Yiadom a formulat în fața High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Crown Office) (Regatul Unit) o acțiune jurisdicțională împotriva acestei decizii. Această acțiune fiind respinsă, ea a introdus apel în fața instanței de trimitere.

14 În fața acesteia din urmă, ea susține, pe de o parte, că nu există motiv suficient pentru a i se restrânge dreptul la liberă circulație în Comunitate, din moment ce prezența sa nu reprezintă o amenințare suficient de gravă pentru unul din interesele fundamentale ale Regatului Unit și, pe de altă parte, că în temeiul articolelor 8 și 9 din directivă, trebuie să poată beneficia de un drept la acțiune în fața instanței arbitrale deoarece se află fizic prezentă în Regatul Unit („in-country right of appeal”) și nu pur și simplu de dreptul la acțiune acordat de dreptul național atunci când persoana interesată nu se găsește pe teritoriul național („out of country right of appeal”).

15 Având în vedere dosarul cu care a fost sesizată, instanța de trimitere consideră că motivele de ordine publică invocate de Secretary of State sunt justificate.

16 Cu toate acestea, fiind vorba de un motiv întemeiat pe încălcarea articolelor 8 și 9 din directivă, Court of Appeal (England & Wales) a hotărât să suspende judecata și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

„1) Articolele 8 și 9 din Directiva 64/221/CEE a Consiliului, din 25 februarie 1964, privind coordonarea măsurilor speciale referitoare la deplasarea și șederea cetățenilor străini, măsuri justificate din motive de ordine publică, de siguranță publică și de sănătate publică (JO 1964, 56, p. 850) se aplică ambele deciziilor de intrare pe teritoriul unui stat membru sau aceste decizii de intrare sunt guvernate numai de dispozițiile articolului 8?

2) În cazul în care răspunsul la prima întrebare este că articolul 8 dar nu și articolul 9 din Directiva 64/221 este cel care se aplică deciziilor de intrare pe teritoriul unui stat membru, condițiile de la articolul 8 sunt îndeplinite prin dispoziții de drept național care permite resortisantului unui stat membru, căruia îi este refuzată intrarea pe teritoriul unui alt stat membru din motive de ordine publică, o acțiune jurisdicțională, care poate exercitată numai atunci când această persoană nu mai este prezentă fizic pe teritoriul statului membru în cauză?

3) În sensul articolului 8 și/sau 9 din Directiva 64/221, atunci când dreptul național:

– permite autorităților competente, ca alternativă la detenție, să acorde o «admitere temporară» unui resortisant al altui stat membru, care nu are permis de ședere valabil, pe teritoriul statului membru gazdă, fără a-i acorda acestei persoane, «intrarea» pe teritoriul statului membru în cauză din punctul de vedere al dreptului național, și

– permite autorităților competente să mențină persoana în cauză în regim de admitere temporară până la realizarea anchetelor care trebuie să stabilească dacă elementele de fapt justifică sau nu măsurile de expulzare a acestei persoane din statul membru din motive de ordine publică,

o decizie ulterioară de a «refuza intrarea» acestei persoane și de a o expulza de pe teritoriul statului membru din motive de ordine publică este o decizie referitoare la intrarea pe teritoriul unui stat membru sau o decizie de expulzare de pe teritoriul unui stat membru?

4) Răspunsul la cea de a treia întrebare este diferit în cazul în care dreptul național permite autorităților naționale competente să ridice restricțiile cu privire la ocuparea unui loc de muncă impuse inițial ca o condiție a unei astfel de admiteri temporare și dacă aceste autorități procedează astfel la emiterea unei decizii cu privire la refuzul admiterii pe teritoriul național atunci când calea de atac jurisdicțională împotriva acestui refuz este pe rol?

5) Răspunsul la cea de a treia întrebare este susceptibil de a fi afectat de termenul stabilit (a) pentru «refuzarea intrării» și/sau (b) pentru executarea acestei decizii expulzarea efectivă a persoanei respective de pe teritoriul statului membru și, în cazul unui răspuns afirmativ, în ce măsură?

6) Răspunsul la cea de-a cincea întrebare este, la rândul său, susceptibil de a fi afectat de faptul că întârzierea în punerea în aplicare a unei decizii de «refuzare a intrării» se datorează unei acțiuni privind legalitatea sa și, în caz de răspuns afirmativ, în ce măsură?”

17 Prin aceste întrebări, care este necesar să fie analizate împreună, instanța de trimitere întreabă, în esență, dacă articolele 8 și 9 din directivă trebuie interpretate în sensul că reprezintă o „decizie de intrare”, în sensul articolului 8 menționat anterior, decizia adoptată de autoritățile unui stat membru de a refuza unui resortisant comunitar, lipsit de permis de ședere, dreptul de a intra pe teritoriul său într-un caz precum cel din acțiunea principală în care:

– persoana interesată a fost admisă temporar pe teritoriu, în așteptarea unei decizii care urmează să fie pronunțată după cercetările necesare examinării dosarului său

– fără a aduce atingere deciziei de refuzare a admiterii și în așteptarea rezultatului căii de atac jurisdicționale formulate împotriva acesteia, persoana interesată a fost autorizată să ocupe un loc de muncă, și

– au trecut mai multe luni între sosirea acesteia din urmă pe teritoriul statului membru menționat și decizia de refuzare a intrării, care n-a fost încă executată datorită introducerii căii de atac jurisdicționale.

18 Doamna Yiadom și Comisia susțin că din moment ce persoana interesată a fost admisă pe teritoriu, chiar dacă cu titlu temporar, orice contestare a situației sale printr-o decizie ulterioară constituie, în fapt, o decizie de refuzare a permisului de ședere și, în măsura în care ea comportă excluderea persoanei interesate din teritoriu, o decizie de expulzare. Conform doamnei Yiadom, ar fi cu atât mai mult astfel cu cât termenul în care intervine această decizie este lung. În această privință, Comisia precizează că, în cazul în care litigul în acțiunea principală trebuie privit ca raportându-se la o decizie de intrare a unui resortisant comunitar pe teritoriul unui stat membru, o astfel de interpretare contravine economiei directivei, care operează o distincție importantă între, pe de o parte, o „decizie de intrare” și, pe de altă parte, un „refuz de eliberare” sau un „refuz de reînnoire” a permisului de ședere.

19 Doamna Yiadom invocă și Decizia Comisiei Europene a Drepturilor Omului în cauza D. împotriva Regatului Unit, din 26 iunie 1996, în care s-a constatat că refuzarea, unei persoane interesate, a dreptului de intrare după admiterea sa temporară pe teritoriul statului în cauză este o construcție artificială.

20 În plus, aceasta consideră că eventuala autorizare de ocupare a unui loc de muncă pe durata admiterii temporare precum și termenul necesar pentru introducerea, de către persoana interesată, a unei acțiuni împotriva deciziei inițiale nu au efect asupra calificării acesteia conform directivei. Cu privire la acest din urmă punct, Comisia împărtășește o astfel de argumentare, susținând, cu toate acestea, că durata importantă scursă între data intrării pe teritoriu și data la care este luată decizia cu privire la intrare este susceptibilă să accentueze calificarea acesteia drept refuz al permisului de ședere și drept măsură de expulzare a acesteia.

21 Guvernul Regatului Unit susține, în schimb, că o decizie de refuz al intrării păstrează această calitate chiar dacă, în conformitate cu dreptul național, n-a fost adoptată decât după o perioadă de admitere temporară pe teritoriu a persoanei interesate. Astfel, aceasta din urmă nu trebuie privită ca fiind intrată pe teritoriul unui stat membru prin simplu fapt al prezenței sale fizice pe teritoriul său.

22 Acest guvern susține, în special, că admiterea temporară pe durata examinării cazului unui cetățean comunitar este o măsură mai favorabilă pentru acesta din urmă decât detenția, care este de asemenea prevăzută de dreptul național. Acordarea unui permis de muncă pe durata admiterii temporare antrenează o ingerință mai puțin importantă în situația persoanei interesate decât cea care rezultă din menținerea interdicției de a munci. Fiind vorba de un termen scurs între luarea deciziei de refuz al intrării și executarea acesteia, guvernul menționat consideră că, în principiu, nu are efect asupra calificării acesteia, cu excepția unei eventuale întârzieri considerabile, fără ca, cu toate acestea, să poată fi luată în considerare întârzierea datorată introducerii unei acțiuni pentru contestarea legalității acestei decizii

23 Este necesar să se amintească faptul că din articolul 8 A din Tratatul CE (devenit, după modificare, articolul 18 CE) rezultă că orice cetățean al Uniunii are dreptul la liberă circulație și ședere pe teritoriul statelor membre, sub rezerva limitărilor și condițiilor prevăzute de prezentul tratat și de dispozițiile adoptate pentru aplicarea sa.

24 Conform jurisprudenței constante a Curții, principiul liberei circulații a persoanelor trebuie interpretat larg (a se vedea în acest sens hotărârile din 26 februarie 1991, Antonissen, C-292/89, Rec. p. I-745, considerentul 11 și din 20 februarie 1997, Comisia/Belgia, C-344/95,

Rec. p. I-1035, considerentul 14), în timp ce derogările de la acest principiu trebuie să fie, din contră, de strictă interpretare (a se vedea în acest sens Hotărârile din 4 decembrie 1974, Van Duyn, 41/74, Rec. p. 1337 considerentul 18; din 26 februarie 1975, Bonsignore, 67/74, Rec. p. 297, considerentul 6, și din 3 iunie 1986, Kempf, 139/85, Rec. p. 1741, considerentul 13).

25 În mod asemănător, dispozițiile care protejează resortisanții comunitari ce exercită această libertate fundamentală trebuie interpretate în favoarea acestora.

26 Pe de altă parte, este necesar să se amintească faptul că decurge atât din cerințele aplicării uniforme a dreptului comunitar cât și din principiul egalității, că termenii unei dispoziții de drept comunitar, care nu fac nicio trimitere expresă la dreptul statelor membre de a determina sensul și sfera sa de aplicare, trebuie, în mod normal, să aibă o interpretare autonomă și uniformă în toată Comunitatea, care trebuie cercetată ținând seama de contextul dispoziției și de obiectivul urmărit de reglementarea în cauză (Hotărârile din 18 ianuarie 1984, Ekro, 327/82, Rec. p. 107, considerentul 11, și din 19 septembrie 2000, Linster, C-287/98, Rec.p.I-6917, considerentul 43).

27 Articolele 8 și 9 din directivă au ca obiect definirea garanțiilor procedurale minimale de care pot beneficia resortisanții comunitari care se prevalează de libera circulație în funcție de situația în care se găsesc.

28 Articolul 8 din directivă impune statelor membre obligația de a permite tuturor resortisanților lor să introducă împotriva unei decizii de intrare, de refuz al eliberării sau de refuz al reînnoirii unui permis de ședere, sau împotriva unei decizii de expulzare din teritoriu, aceleași acțiuni precum cele care sunt accesibile resortisanților împotriva actelor administrative.

29 Dispozițiile de la articolul 9 din directivă sunt complementare celor de la articolul 8. Acestea au ca obiect asigurarea unei garanții procedurale minimale persoanelor afectate de una din măsurile preconizate în cele trei ipoteze menționate la alineatul (1) din același articol, și anume în absența posibilităților de căi de atac jurisdicționale sau dacă acestea se referă numai la legalitatea deciziei sau dacă nu au efect suspensiv (Hotărârea din 17 iunie 1997, Shingara și Radiom, C-65/95 și C-111/95, Rec. p. I-3343, considerentul 34).

30 Curtea a precizat că cele trei ipoteze trebuie luate în considerare, atât în ceea ce privește măsurile prevăzute la articolul 9 alineatul (1) din directivă precum și cele menționate la alineatul (2) al acestei dispoziții (Hotărârea Shingara și Radiom, citată anterior, considerentul 37).

31 Astfel, articolul 9 alineatul (1) prevede că, în ipotezele menționate, o decizie de refuzare a reînnoirii unui permis de ședere sau o decizie de expulzare din teritoriu a deținătorului unui permis de ședere nu poate fi luată, cu excepția situației de urgență, decât după avizul dat de o autoritate competentă din statul membru gazdă, în fața căreia, persoana interesată trebuie să își poată susține mijloacele de apărare și să poată fi asistată sau reprezentată în condițiile de procedură prevăzute de legislația națională.

32 Conform articolului 9 alineatul (2), în aceleași situații, deciziile de refuz al eliberării primului permis de ședere precum și deciziile de expulzare înainte de eliberarea oricărui astfel de permis, la cererea persoanei interesate, fac obiectul examinării de către o autoritate competentă, în fața căreia aceasta este autorizată să-și prezinte personal mijloacele de apărare, cu excepția situației în care acestea sunt contrare siguranței naționale.

33 În schimb, articolul 9 menționat anterior nu prevede nicio cerință specială în ceea ce privește căile de atac împotriva deciziilor de refuzare a intrării pe teritoriu. Prin urmare, resortisantului comunitar care face obiectul unei astfel de decizii i se recunoaște numai dreptul de a intenta împotriva acesteia din urmă aceleași acțiuni împotriva actelor administrative la care au acces resortisanții.

34 Caracterul restrâns al garanțiilor procedurale prevăzute în favoarea cetățeanului care contestă o decizie de refuzare a intrării poate fi justificată prin faptul că, în principiu, cel care face obiectul unei astfel de decizii nu se află fizic pe teritoriul unui stat membru și, prin urmare, este în imposibilitate materială de a prezenta personal mijloacele de apărare în fața autorității competente.

35 Pe de altă parte, Curtea a interpretat articolul 8 din directivă în sensul că nu trebuie dedusă din această dispoziție o obligație pentru statele membre de a admite pe teritoriul lor prezența unui străin pe durata procesului, cu condiția să poată, cu toate acestea, să beneficieze de un proces echitabil și să fie în măsură să-și susțină mijloacele de apărare (Hotărârea din 5 martie 1980, Pecastaing, 98/79, Rec. p. 691, considerentul 13).

36 În acțiunea principală este vorba despre o resortisantă comunitară care a fost admisă temporar pe teritoriul statului membru de mai multe luni și, în consecință, se afla fizic acolo, când autoritățile naționale competente i-au notificat o decizie de interdicere a intrării pe acest teritoriu în sensul dreptului național.

37 Datorită unei ficțiuni juridice a dreptului național, conform căreia resortisantul, prezent fizic pe teritoriul statului membru gazdă, este considerat a nu fi făcut încă obiectul unei decizii de intrare, acest resortisant nu poate beneficia de garanțiile procedurale recunoscute la articolul 9 din directivă resortisanților considerați ca fiind legal prezenți pe teritoriu și care fac obiectul unei decizii de refuzare a eliberării sau reînnoirii permisului de ședere sau a unei măsuri de expulzare.

38 Având în vedere principiile de interpretare a directivei amintite la considerentele 24 - 26 din prezenta hotărâre, este necesar să se ia în considerare că măsura care determină situația unui astfel de resortisant nu poate fi calificată „drept decizie de intrare” în sensul directivei ci că acesta trebuie să beneficieze de garanțiile procedurale prevăzute la articolul 9 din directivă.

39 Ar trebui să se adauge că în acțiunea principală s-au scurs aproape șapte luni între admiterea fizică pe teritoriu și decizia de refuzare a intrării.

40 Desigur, este de înțeles că un stat își rezervă timpul necesar pentru a efectua o verificare administrativă a situației unui resortisant comunitar înainte de a lua o decizie de a-i refuza dreptul de intrare pe teritoriul său.

41 Cu toate acestea, dacă acest stat a acceptat prezența fizică a acestui resortisant pe teritoriul său pe o durată care depășește în mod evident cerințele unei astfel de verificări, este necesar să se ia în considerare că poate, de asemenea, să admită prezența acestui resortisant pe durata necesară exercitării de către acesta din urmă a căilor procedurale prevăzute la articolul 9 din directivă.

42 Trebuie luat în considerare numai timpul scurs între intrarea fizică pe teritoriu și decizia de refuzare a admiterii de către autoritatea competentă, deoarece timpul scurs pentru introducerea unei căi de atac jurisdicționale, având efect suspensiv și autorizația de a ocupa un

loc de muncă în așteptarea pronunțării hotărârii cu privire la această cale de atac nu sunt pertinente pentru a determina natura deciziei menționate și pentru a-i conferi calificarea în sensul directivei (a se vedea, în acest sens, Hotărârea din 20 septembrie 1990, Sevince, C-192/89, Rec.p.I-3461, considerentul 31).

43 Prin urmare, trebuie răspuns la întrebările adresate că articolele 8 și 9 din directivă trebuie interpretate în sensul că nu trebuie calificată ca „decizie de intrare”, în înțelesul articolului 8, decizia adoptată de autoritățile unui stat membru, care refuză unui resortisant comunitar, lipsit de permis de ședere, dreptul de a intra pe teritoriul său, într-un caz precum cel din acțiunea principală, în care persoana interesată a fost admisă temporar pe teritoriul acestui stat membru în așteptarea deciziei care urmează după efectuarea cercetărilor necesare examinării dosarului său și s-a aflat timp de aproximativ șapte luni pe acest teritoriu, înainte ca decizia să-i fie notificată, un astfel de resortisant trebuie să poată beneficia de garanțiile procedurale prevăzute la articolul 9 din directivă.

Timpul scurs, după decizia autorității competente, datorită introducerii unei căi de atac jurisdicționale, având efect suspensiv, pe de o parte, și autorizarea de ocupare a unui loc de muncă în așteptarea pronunțării nu trebuie să aibă efect asupra calificării deciziei menționate în temeiul directivei.

Cu privire la cheltuielile de judecată

44 Cheltuielile efectuate de către Guvernul Regatului Unit și de către Comisie, care au prezentat observații Curții, nu pot face obiectul unei rambursări. Întrucât procedura are, în raport cu părțile în acțiunea principală, un caracter incidental față de procedura din fața instanței naționale, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată.

Pentru aceste motive,

CURTEA (Camera a cincea),

pronunțându-se cu privire la întrebările care i-au fost adresate de către Court of Appeal (England & Wales) prin ordonanța din 13 mai 1998, declară:

Articolele 8 și 9 din Directiva 64/221/CEE a Consiliului, din 25 februarie 1964, privind coordonarea măsurilor speciale referitoare la deplasarea și șederea cetățenilor străini, măsuri justificate din motive de ordine publică, de siguranță publică și de sănătate publică, trebuie interpretate în sensul că nu poate fi calificată ca „decizie de intrare” în sensul acestui articol 8, decizia adoptată de autoritățile unui stat membru care refuză unui resortisant comunitar, lipsit de permis de ședere, dreptul de a intra pe teritoriul său, într-un caz precum cel din acțiunea principală, în care persoana interesată a fost admisă temporar pe teritoriul acestui stat membru, în așteptarea deciziei care urmează cercetărilor necesare pentru examinarea dosarului său, și a rămas aproape șapte luni pe acest teritoriu înainte ca această decizie să-i fie notificată, un astfel de resortisant trebuie să poată beneficia de garanțiile procedurale prevăzute la articolul 9 din Directiva 64/221.

Timpul scurs după decizia autorității competente datorită introducerii unei acțiuni jurisdicționale cu efect suspensiv, pe de o parte, și autorizația de a ocupa un loc de muncă în așteptarea pronunțării, pe de altă parte, nu poate avea efect asupra calificării deciziei menționate în temeiul Directivei 64/221.

Wathelet

Edward

Sevon

Publicată în ședință publică la Luxemburg, 9 noiembrie 2000.

Grefier

Președintele Camerei a cincea

R.Grass

A. M. La Pergola